



DRÁKULA

BRAM STOKER

DRÁKULA



DRÁKULA

BRAM STOKER

Original title: Dracula
Cover design © Daniela Antalovská, 2018
Cover Photos © Alexey Poprotsky/123RF, Geza Farkas/123RF, 2018
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2018
Translation © Tomáš Novotný, 2018

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Dagmar Pilařová.

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-157-5

Kapitola 1

DENÍK JONATHANA HARKERA

3. května, Bistrica – Odjezd z Mnichova 1. května ve 20.35, příjezd do Vídně časně následujícího rána; měli jsme dorazit v 6.46, ale vlak měl hodinu zpoždění. Z toho, co jsem zahlédl z vlaku i z krátké procházky ulicemi, se Budapešť jeví jako úžasné město. Jelikož jsme však přijeli pozdě a měli jsme vyrazit co nejdříve, abychom časovou ztrátu pokud možno dohonili, bál jsem se zajít příliš daleko od nádraží.

Působilo to na mě dojmem, že opouštíme Západ a vjíždíme na Východ; po nejzápadnějším z nádherných mostů přes Dunaj, který je zde úctyhodně široký i hluboký, jsme se dostali do prostředí s nadvládou turecké tradice.

Vyjeli jsme ve velmi dobrém čase a po soumraku jsme dorazili do Klausenburgu (*dnes Kluž, pozn. překl.*), kde jsem přenocoval v hotelu Royale. K obědu či spíš k večeři jsem měl kuře připravené zvláštním způsobem na paprice, což bylo velice dobré, ale žíznivé jídlo, musím opatřit recept pro Minu. Ptal jsem se číšníka, který mi sdělil, že tomu říkají „Paprikahendl“ a že jde o národní pokrm, který dostanu v Karpatech všude.

Zjistil jsem, že se mi tady velmi hodí moje povrchní znalost němčiny, nevím, co bych si bez ní počal.

Když jsem měl v Londýně trochu času, chodíval jsem do Britského muzea studovat knihy a mapy týkající se Transylvánie. Říkal jsem si, že taková předběžná znalost země by nemusela být při jednání s tamním šlechticem k zahození.

Zjistil jsem, že jím zmiňovaná oblast se nachází v nejvýchodnějším koutě země, přímo na hranicích tří států, Transylvánie, Mol-

dávie a Bukoviny, uprostřed jedné z nejdivočejších a nejméně známých částí Evropy.

Nebyl jsem schopen sehnat nějakou mapu nebo spis s přesným umístěním Drákulova hradu, jelikož dosud neexistují žádné mapy této země podobné našim vlastním podrobným mapám. Zjistil jsem však, že město Bistrica, které hrabě Drákula zmiňoval v souvislosti s poštou, je poměrně známé místo. Vložím sem teď několik poznámek, protože mi pomohou osvěžit paměť, až budu o svém cestování vyprávět Mině.

Obyvatelstvo Transylvánie tvoří čtyři odlišné národnosti: na jihu Sasové a s nimi smíšení Valaši, kteří jsou potomky Dáků, na západě Maďari a na východě a severu Sikulové. Já jedu mezi Maďary, kteří se považují za následníky Attily a Hunů. Je to možné, protože když si v jedenáctém století tuto zemi podrobili, našli zde už usazené Huny.

Četl jsem, že veškeré známé pověry světa se shromažďují právě ve zdejší podkovovité oblasti Karpat, jako by se tady nacházel střed nějakého imaginačního víru. Je-li tomu tak, můj pobyt může být velice zajímavý. Musím se na to zeptat hraběte.

Přestože jsem měl dostatečně pohodlnou postel, nespál jsem dobře, zdály se mi totiž všelijaké podivné sny. Mohlo to být tím, že pod oknem mi celou noc vyl pes, nebo to zavinila ta paprika, vždyť jsem z karafy vypil všechnu vodu a pořád jsem měl žízeň. K ránu jsem usnul a probudilo mě nepřetržité klepání na dveře, právě z toho soudím, že jsem musel skutečně spát.

K snídani jsem měl další papriku, jakousi kaši z kukuřičné mouky, kterou nazývají „mamaliga“, a lilek nadívaný mletým masem, vynikající pokrm, jemuž se říká „impletata“, také na to musím získat recept.

Se snídání jsem si musel pospíšet, protože vlak odjížděl něco před osmou. Či spíš odjíždět měl, když jsem totiž v 7.30 přichvátal na nádraží, musel jsem přes hodinu sedět ve vagonu, než se dal do pohybu. Zdá se mi, že čím východněji jedete, tím jsou vlaky nepřesnější. Jak to asi musí vypadat v Číně?

Celý den jsme loudavě projížděli zemí plnou všelijakých krás. Občas jsme na vrcholcích strmých kopců zahlédli městečka nebo

hrady, jaké bývají k vidění ve starých mešních knihách, někde jsme míjeli řeky a potoky, které soudě podle širokých kamenitých břehů zjevně bývaly vystaveny značným povodním. Říční břehy může takhle obnažit jen spousta prudce proudící vody.

Na každé stanici postávaly hloučky, někdy i davy lidí v nejrůznějším oblečení. Někteří vyhlíželi stejně jako venkovani u nás doma nebo ti, které jsem vídal při projíždění Francií a Německem, měli krátké kazajky, kulaté klobouky a doma šité kalhoty. Jiní však byli velice barvití.

Ženy vypadaly docela hezky, pokud jste se k nim moc nepřiblížili, v pase však byly dost neforemné. Všechny měly nějaký typ dlouhých bílých rukávů a většina měla velké opasky ověšené spoustou jakýchsi trásní, které se třepotaly jako na baletním úboru, pod tím ovšem nosily spodní sukně.

Nejpodivnějšími postavami, které jsme spatřili, byli Slováci. Ti se svými velikými pasteveckými klobouky, pytlovitými špinavě bílými kalhotami, bílými lněnými košilemi a masivními, skoro stopu širokými koženými opasky hustě pobitými mosaznými cvoky vypadali divočeji než ostatní. Kalhoty měli zastrčené do vysokých holínek a nosili dlouhé černé vlasy a mohutné černé kníry. Jsou velice pitoreskní, ale nevypadají moc sympaticky. Na divadle by je okamžitě označili za nějakou orientální loupežnickou bandu. Nicméně mi bylo řečeno, že jsou naprosto neškodní a spíš si hledí svého.

Bylo už po setmění, když jsme dospěli do Bistrice, což je velice zajímavé starobylé město. Kvůli poloze prakticky na hranici – vždyť průsmyk Borgo odtud vede do Bukoviny – se vyznačuje značně bouřlivým životem, jehož známky samozřejmě nese. Před padesáti lety zde vypukla řada velkých požárů, které hned pětkrát způsobily příšernou spoušť. Počátkem sedmnáctého století zažilo město třítýdenní obléhání a ztratilo třináct tisíc obyvatel, obětí samotné války a navíc hladomoru a nemoci.

Hrabě Drákula mě poslal do hostince Zlatá Koruna, který jsem shledal naprosto starosvětským. K mému velkému potěšení – chtěl jsem ze způsobů téhle země pochopitelně poznat co nejvíc.

Byl jsem zjevně očekáván, neboť jakmile jsem se přiblížil k vratům, střetl jsem se s bodře vyhlížející starší ženou v obvyklém oděvu venkovanů – bílých spodních šatech, které byly až necudně těsné, s dlouhou dvojitou zástěrou z barevné látky vpředu i vzadu.

Když jsem přišel blíž, uklonila se a pravila: „Pan Angličan?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Jonathan Harker.“

Usmála se a dala nějaký pokyn staršímu muži v bílé košili bez kabátu, který ji doprovázel.

Odešel, ale hned se vrátil s dopisem:

Příteli,

vítejte v Karpatech. Dychtivě Vás očekávám. Dobře se dnes vyspíte. Zítřka ve tři odjíždí z Bukoviny dostavník, je v něm pro vás zadané místo. V průsmyku Borgo Vás bude čekat můj kočár a doveze Vás ke mně. Věřím, že cestu z Londýna jste měl příjemnou a že si pobyt v mé nádherné zemi užijete.

Váš přítel Drákula

4. května – Zjistil jsem, že hostinský dostal od hraběte písemný pokyn, aby mi v dostavníku zajistil to nejlepší místo. Když jsem se však pídil po podrobnostech, tvářil se jaksi zdráhavě a předstíral, že nerozumí mé němčině.

Nebyla to pravda, protože dosud jí rozuměl výborně, alespoň tedy na moje otázky odpovídal přesně tak, jako by jim rozuměl.

On a jeho žena, ta stará paní, která mě přivítala, se zděšeně podívali jeden po druhém. Zamumlal, že peníze byly zaslány v dopise a to že je všechno, co ví. Když jsem se ho zeptal, jestli hraběte Drákulu zná a může mi sdělit něco o jeho sídle, se ženou se oba pokřižovali a prohlásili, že nic nevědí. Prostě odmítli mluvit dál. Přiblížil se odjezd, takže jsem neměl čas zeptat se někoho jiného, i když to všechno bylo velice záhadné a v žádném případě uklidňující.

Těsně před odjezdem přišla ta stará paní nahoru do mého pokoje a hystericky prohlásila: „Musíte jet? Ach, musí mladý pán jet?“ Byla tak rozčilená, že zřejmě zapomněla i to, co znala z němčiny, a míchala ji s jiným jazykem, jemuž jsem vůbec nerozuměl. Byl jsem ji schopen pochopit jen pomocí řady dotazů. Když jsem jí sdělil,

že musím odjet ihned, abych vyřídil důležitou obchodní záležitost, znovu se ozvala:

„Víte, jaký je dnes den?“ Odpověděl jsem, že je čtvrtého května. Potřásla hlavou a pokračovala:

„Ach, ano! Ovšemže to vím. Ale víte vy, co je dnes za den?“

Když jsem podotkl, že nerozumím, pokračovala:

„Je předvečer svátku svatého Jiří. Nevíte, že až dnes v noci odbijí hodiny půlnoc, nabudou plné moci všechny zlé síly světa? Víte, kam jedete a do čeho se pouštíte?“ Byla zjevně tak vyděšená, že jsem se ji pokusil uklidnit, leč bezúspěšně. Nakonec padla na kolena a zapřísahala mě, abych nikam nejedl, nebo alespoň den či dva počkal.

Všechno to bylo velice absurdní, ale dobře jsem se necítil. Nicméně zde byla k vyřízení určitá záležitost a já bych nikdy nedopustil, aby se mi cokoli stavělo do cesty.

Pokusil jsem se zvednout ji na nohy a co nejvážněji jsem prohlásil, že jí děkuji, ale že moje povinnosti jsou neodkladné a že musím jet.

Vstala, osušila si oči, z krku si sňala kříž a podala mi ho.

Nevěděl jsem, co dělat, jakožto člena anglikánské církve mě naučili považovat takové věci za modlářství, přesto mi připadalo dost nevděčné odmítnout starou paní, která to myslí dobře a je v takovém rozpoložení.

Myslím, že si pochybností v mé tváři všimla, protože mi pověsila kříž na krk se slovy: „Kvůli vaší matce,“ a odešla z pokoje.

Tenhle záznam do deníku zapisuji, zatímco čekám na dostavník, který má samozřejmě zpoždění. Ten krucifix mám pořád na krku.

Nevím, je-li to strachem té staré paní, četnými strašidelnými tradicemi tohoto místa nebo samotným krucifixem, ale v duchu se necítím zdaleka tak volně jako obvykle.

Pokud se snad někdy tento zápisník dostane k Mině dříve než já, ať jí vyřídí mé sbohem. Dostavník je tady!

5. května, hrad – Šed' rána pominula a slunce je vysoko nad vzdáleným obzorem, který vypadá zubatě, ale nevím, zda kvůli stromům či kopcům, je to tak daleko, že nejde rozeznat velké od malého. Nej-

sem ospalý, a poněvadž mě před probuzením nikdo shánět nebude, budu přirozeně psát, dokud nepřijde spánek.

Je třeba zaznamenat spoustu zvláštních věcí. Ale aby si čtenář těchto řádků nepředstavoval, že jsem se před odjezdem z Bistrice nějak dobře najedl, dovoluji mi přesně uvést, co jsem měl k obědu.

Obědval jsem to, čemu říkají „loupežnické ražniči“ – opaprikované kousky slaniny, cibule a hovězího napíchnuté na jehlici a opečené nad ohněm ve stylu londýnského masa pro kočky! K tomu víno značky Zlatý mediáš, které na jazyku zvláště štípe, což však není nepříjemné. Měl jsem ho jen pár sklenek, nic víc.

Když jsem nastoupil do dostavníku, kočí ještě neseděl na svém místě, ale všiml jsem si, že se baví s hostinskou. Očividně mluvili o mně, protože se po mně každou chvíli podívali a nějací lidé, kteří seděli na lavičce před vraty, přišli a poslouchali a potom se na mě zadívali, většinou s politováním. Zaslechl jsem spoustu slov, která se často opakovala, zvláštních slov, poněvadž v tom houfu bylo mnoho národností. Proto jsem ze svého zavazadla nenápadně vytáhl vícejazyčný slovník a vyhledal je.

Musím říct, že mě ta slova nepovzbudila, protože mezi nimi bylo „ördög“ – satan, „pokol“ – peklo, „stregoica“ – čarodějnice, „vrolok“ a „vlkoslak“ – obě slova, jedno slovenské a druhé srbské, znamenají totéž, buď vlkodlaka, nebo upíra. Musím se na tyhle pověry zeptat hraběte.

Když jsme vyjeli, dav, který se zatím slušně rozrostl, obstoupil vrata hostince a všichni dělali znamení kříže a ukazovali na mě dvěma prsty. S jistými těžkostmi jsem přiměl spolucestujícího, aby mi řekl, co tím mysleli. Nejdřív neodpovídal, ale když zjistil, že jsem Angličan, vysvětlil mi, že to bylo zaklínadlo či ochrana před uhrančivým pohledem.

Moc mě to nepotěšilo, vždyť jsem se právě vydával na neznámé místo k setkání s neznámým člověkem. Ale všichni vypadali tak dobrosrdečně, zarmouceně a účastně, že mě to nemohlo nedomout.

Nikdy nezapomenu, jak jsem naposledy zahlédl dvůr hostince s davem pitoreskních postav, které se všechny křížovaly stojíce v ši-

rokové klenbě vjezdu na pozadí bujného listoví oleandrů a pomerančovníků seskupených uprostřed dvora.

Potom náš kočí, jehož široké lněné kalhoty – říkají jim „goca“ – zakrývaly celý kozlík, práskl bičem nad čtyřmi koníky, kteří vyrazili, a my se vydali na cestu.

V krásné scénérii, jíž jsme projížděli, jsem brzy zapomněl na strážidelné obavy, ačkoli kdybych rozuměl řeči či spíše řečem, jimiž mí spolucestující mluvili, možná bych je nedokázal hodit za hlavu tak snadno. Před námi se rozprostírala zelená svažitá země plná lesů a hájů, tu a tam se strmými kopci korunovanými skupinami stromů nebo se selskými usedlostmi obrácenými k silnici slepými průčelními štíty. Všude bylo ohromující množství kvetoucích ovocných stromů – jabloní, švestek, hrušní, třešní. A když jsme jeli kolem, viděl jsem, že zelená tráva pod stromy je zkrášlena spadlými okvětními lístky. Mezi těmi zelenými kopci krajiny, které říkají „Mittel Land“, běžela silnice a stáčela se v travnatých ohybech nebo mizela v roztroušených okrajích borových hájů, které tu a tam sbíhaly po svazích jako plamenné jazyky.

Silnice to byla hrbolatá, ale přesto se zdálo, že se nad ní vznášíme v horečném chvatu. Nechápal jsem ten chvat, kočí se však zjevně rozhodl neztrácet žádný čas, aby dosáhl průsmyku Borgo. Bylo mi řečeno, že v letním období je tahle silnice bezvadná, že ji však po zimním sněhu ještě nedali do pořádku. V tomto ohledu se liší od obecné úrovně silnic v Karpatech, protože zdejší dávnou tradicí je, že cesty nemají být udržovány v přílišném pořádku. Za starých časů je neopravovali proto, aby si Turci nemysleli, že je chystají na příjezd cizích vojsk a neuspíšili tak válku, která byla stejně stále na spadnutí.

Za stoupavými zelenými kopci Mittel Landu se zvedaly mohutné svahy lesů až po vysoké srázy samotných Karpat. Tyčily se vpravo i vlevo od nás a zplna na ně dopadalo odpolední slunce zvýrazňující veškeré úžasné barvy té krásné hornaté krajiny, tmavomodrou a nachovou ve stínu vrcholků, zelenou a hnědou tam, kde se prolínaly tráva a kámen. Slunce svítilo i na nekonečné vyhlídky na rozečkané útesy a špičatá skaliska, posléze se ztrácející v dálavách, kde se ma-

jestátně tyčily zasněžené vrcholky. Tu a tam se v horách objevovaly mohutné průrvy, skrze něž jsme v klesajícím slunci znovu a znovu spatřovali bílé záblesky padajících vod. Když jsme objeli úpatí kopce a otevřel se nám pohled na vznešený vrchol hory pokrytý sněhem, který se v těch serpentinách zdál být přímo před námi, jeden ze spolucestujících se dotkl mé paže.

„Pohledte! Isten szek! Boží sídlo!“ řekl a uctivě se pokřižoval.

Jak se nekonečná cesta vinula a slunce klesalo níž a níž, začínaly se kolem plazit večerní stíny. To ještě zdůrazňovala skutečnost, že zasněžené horské vrcholky dosud ozařovalo zapadající slunce, a zdálo se, že z nich vychází narůžovělý studený svit. Tu a tam jsme míjeli Čechy a Slováky v jejich barvitém oblečení, všiml jsem si, že je mezi nimi hojně rozšířeno vole. Podél silnice stála spousta Božích muk, a když jsme je míjeli, všichni mí spolucestující se křižovali. Sem tam klečeli před křížem venkovan nebo venkovanka, kteří se při našem příjezdu ani neotočili, zřejmě byli oddáni zbožnosti do té míry, že okolnímu světu nevěnovali vůbec pozornost. Hodně věcí tu pro mě bylo nových. Například kupky sena na stromech a občas spousty krásných smutečních bříz, jejichž bílé kmeny prosvítaly jemnou zelení jako stříbro.

Znovu a znovu jsme potkávali žebříňák – obvyklý povoz venkovanů – s dlouhou hadovitou nápravou přizpůsobenou nerovnostem cest. Pokaždé byl plně obsazen venkovany vracejícími se domů, Čechy v bílých a Slováky v barevných ovčích kožiších, ti druzí nosili dlouhé kopinaté hole se sekyrkou na konci.

Jak se snášel večer, začínalo být velice chladno a sílící soumrak jako by se nořil do tmavě mlhavého šera stromů, dubů, buků a borovic, i když v údolích táhnoucích se při našem postupu průsmyskem hluboko mezi horskými výběžky se od pozdně ležícího sněhu místy odrážely temné jedle. Někde se cesta prořezávala borovými lesy, které v šeru vypadaly, jako by se nad námi zavíraly. Záplava šedi, z níž se tu a tam vynořovaly stromy, působila zvláště nadpřirozeně a slavnostně, což podporovalo pochmurné myšlenky a představy vyvolané nastávajícím večerem, kdy se zapadající slunce hroužilo do strašidelných mraků, které jako by se nad karpatskými

údolími neustále vznášely. Někdy byly kopce tak strmé, že i přes chvat kočího mohli koně jet jen pomalu. Chtěl jsem vystoupit a jít pěšky, jako jsme to dělali doma, jenže kočí nechtěl ani slyšet. „Kde-pak,“ prohlásil. „Tady pěšky nesmíte. Psi jsou příliš divocí.“ A potom dodal, zjevně jako chmurný žert, protože se rozhlédl dostavníkem po souhlasných úsměvech ostatních: „A vy si takových věcí užijete dost, než půjdete spát.“ Zastavil pak na chvíli jedině proto, aby rozsvítil lampy dostavníku.

Jak tma houstla, jako by se mezi pasažéry rozšířila jakási nervozita a jeden po druhém ho začali nabádat, aby ještě zrychlil. Dlouhým bičem hnal nemilosrdně koně a divokými výkřiky je povzbuzoval k ještě většímu vypětí. Potom jsem před námi v temnotě zahlédl šedé světélko, jako by mezi kopci byla průrva. Nervozita cestujících vzrostla. Šílený dostavník se na velkých kožených popruzích houpal jako loď vržená do rozbouřeného moře. Musel jsem se přidržet. Cesta stoupala a zdálo se, že po ní letíme. Potom jako by se k nám hory přiblížily a zamračily se na nás. Vjížděli jsme do průsmyku Borgo.

Někteří z cestujících mi jeden po druhém začali nabízet různé dárečky s naléhavostí, která nesnesla odmítnutí. Byly to zvláštní roztodivné věci, všechny však byly darovány v prosté dobré víře doprovázené vlídným slovem a požehnáním s toutéž podivnou směsicí vystrašených úkonů, jakou jsem viděl před hotelem v Bistrici – znamením kříže a ochraně před uhranutím. Letěli jsme dál, načež se kočí předklonil a také po obou stranách se z dostavníku vyklonili pasažéři a usilovně zírali do tmy.

Bylo zřejmé, že se buď děje, nebo očekává něco vzrušujícího, ale přestože jsem se všech ptal, nikdo mi nedal nejmenší vysvětlení. Vzrušení trvalo krátce a konečně jsme před sebou spatřili průsmyk rozevírající se z východní strany. Byla tma, nad hlavou se nám válely mraky a ve vzduchu se dusivě vznášela předzvěst bouřky. Jako by se horstvo rozdělilo do dvou prostředí a my se právě dostali do toho bouřlivého. Rozhlížel jsem se po povozu, který mě měl zavést k hraběti.

Čekal jsem, že každou chvíli spatřím v temnotě záblesk svítlen, ale všude byla tma. Jediným světlem byly paprsky našich vlastních

lamp, v jejichž mihotání stoupal z našich uhnaných koní bílý oblak páry. Před námi se ukázala i světlá písčitá cesta, ale po povozu na ní nebylo ani památky. Cestující se stáhli s potěšenými povzdech, které jako by ironizovaly mé vlastní zklamání.

Už jsem uvažoval, co mám dělat, když kočí s pohledem na hodinky řekl ostatním něco, co jsem stěží zaslechl. Mluvil velmi ztišeným hlasem, měl jsem dojem, že to bylo: „O hodinu dřív.“ Potom se pootočil ke mně, hovořil horší němčinou, než byla ta moje:

„Žádný povoz tady není. Pán není vůbec očekáván. Pojede teď do Bukoviny a vrátí se zítra nebo další den, lépe další den.“ Zatímco mluvil, koně začali ržát a frkat a divoce sebou házet, takže je musel pevně přidržet. Potom se za námi za sborových výkřiků venkovanů a jejich všeobecného křičení objevil lehký kočár se čtyřmi koňmi, předjel nás a zastavil vedle dostavníku. V dopadajících záblescích našich lamp jsem viděl, že koně jsou nádherná zvířata černá jako uhel. Kočíroval je vysoký muž s dlouhým hnědým plnovousem a velkým černým kloboukem, jímž jako by před námi zakrýval svou tvář. Když se na nás otočil, zahlédl jsem jen záblesk velmi jasných očí, které ve svitu lamp vypadaly rudě.

„Dnes večer jste tu brzy, příteli,“ oslovil kočího.

Ten zajímavě odpověděl: „Anglický pán pospíchal.“

Na to ten druhý odpověděl: „Předpokládám, že proto jste chtěl, aby pokračoval do Bukoviny. Mě neoklamete, příteli. Vím příliš mnoho a mí koně jsou hbití.“

Při hovorů se usmál a světlo lampy padlo na jeho krutě vyhlížející ústa s výrazně červenými rty a na pohled ostrými zuby, bílými jako slonovina. Jeden z mých společníků pošeptal druhému verš z Burgerovy „Lenory“:

„Denn die Todten reiten Schnell. (Neboť mrtví cestují rychle.)“

Podivný vozka ta slova zjevně slyšel, protože vzhlédl se zářivým úsměvem. Cestující se odvrátil a zároveň se dvěma prsty pokřižoval.

„Dejte mi pánova zavazadla,“ nařídil neznámý vozka a moje kufry byly s nebývalou hbitostí přemístěny do bryčky. Protože ta stála hned vedle dostavníku, vystoupil jsem bočními dvířky a vozka mi ve snaze pomoci sevřel paži ocelovým stiskem. Musel mít ohromnou sílu.

Beze slova trhl otěžemi, koně se otočili a my vyrazili do ztemnělého průsmyku. Když jsem se ohlédl, ve svitu lamp jsem uviděl páru stoupající z dostavníkových koní a v pozadí křížující se postavy mých bývalých společníků. Potom kočí práskl bičem, pobídl koně a vyrazili na cestu do Bukoviny. Když se vnořili do temnoty, podivně mě zamrazilo a zmocnila se mě osamělost.

Ale vozka mi přes ramena přehodil plášť, přes kolena mi dal houni a výbornou němčinou pravil:

„V noci je chlad, můj pane, a můj pán hrabě mě nabádal, abych se o vás dobře postaral. Pokud byste chtěl, pod sedadlem najdete cestovní láhev slivovice, zdejší švestkové pálenky.“

Nedal jsem si, bylo však příjemné mít ji po ruce. Cítil jsem se trochu divně, ale nebál jsem se. Myslím však, že kdybych měl na vybranou, v té noční cestě do neznáma bych nepokračoval. Vůz jel stále přímo vpřed, načež se úplně otočil a vydal se zase po rovné cestě. Připadalo mi, že prostě pořád jezdíme stejnými místy sem a tam. Proto jsem si jedno místo zapamatoval a zjistil jsem, že je to pravda. Byl bych se vozky rád zeptal, co to znamená, jenže jsem se obával, že pokud jde o úmyslné zdržování, žádná námitka by nebyla nic platná.

Ať tak či tak, byl jsem zvědavý, kolik uběhlo času, proto jsem škrtl sirkou a v jejím plameni jsem se podíval na hodinky. Bylo pár minut do půlnoci. Poněkud mě to vyděsilo, myslím, že obecnou pověru o strašidelné půlnoci ještě zveličovaly mé nedávné zážitky. S ohromujícím napětím jsem očekával, co přijde.

V nějakém statku dole u silnice začal výt pes, skučel dlouze jakoby strachy. Přidal se k němu jiný pes a pak další a další, až se větrem, který teď mírně vanul průsmykem, neslo divoké vytí přicházející v nočních tmách jakoby z celého kraje.

Při prvním zavytí se koně začali vzpínat a plašit, ale vozka je chlácholivou promluvou uklidnil, přesto se trásli celí zpocení, jako kdyby unikli nenadálé hrůze. Potom se z hor po stranách začalo v dálce ozývat hlasitější a pronikavější vytí, tentokrát vlků, které mělo na koně i na mě tentýž účinek. Mě napadlo vyskočit z bryčky a prchat, zatímco koně se znovu splášili a ztřeštěně poskakovali,

takže vozka musel využít své veškeré značné síly, aby je udržel. Během pár minut si však můj sluch na ten zvuk zvykl a koně se uklidnili natolik, že vozka mohl sesednout a jít k nim.

Mazlivě je hladil a do uší jim něco šeptal, což drezéři koní dělají, jak jsem slyšel. Zabrало to mimořádně, protože jeho laskání je docela zklidnilo, i když se pořád ještě třáslí. Vozka se vrátil na své místo, chopil se otěží a rychle se rozjel. Když jsme tentokrát dojeli na vzdálenější stranu průsmyku, najednou zabočil na úzkou cestu, která mířila prudce doprava.

Brzy nás obklopily stromy, které se místy klenuly přímo nad vozovkou, až jsme pod nimi projížděli jako tunelem. Ochlazovalo se a začal padat jemný prachový sníh, takže záhy nás i všechno kolem pokryl bílý příkrov. Ostrým větrem se stále neslo vytí psů, i když postupně sláblo, jak jsme se mu vzdalovali. Vytí vlků se naopak ozývalo stále blíž, jako by nás ze všech stran obkličovali. Báł jsem se čím dál víc a koně sdíleli můj strach. Vozku to však v nejmenším neznepokojovalo. Neustále se ohlížel vlevo vpravo, ale já v té temnotě nic neviděl.

Náhle jsem po naší levé straně zahlédl slabý mihotavý modrý plamen. Zároveň ho uviděl i vozka, který rázem zastavil koně, seskočil na zem a zmizel ve tmě. Nevěděl jsem, co mám dělat, tím spíš, že se vytí vlků přibližovalo. Ale zatímco jsem uvažoval, vozka se najednou znovu objevil, beze slova usedl na své místo a pokračovali jsme v cestě. Myslím, že jsem musel usnout a ta příhoda se mi zdála, protože jako by se donekonečna opakovala. Když na to teď vzpomínám, je to jako nějaká příšerná noční můra. Jednou se plamen objevil tak blízko u cesty, že jsem i navzdory temnotě dokázal rozeznat vozkovy pohyby. Rychle došel k místu, kde modrý plamen vzplál – musel být opravdu slaboučký, protože zjevně vůbec neosvětloval okolí –, a sebral několik kamenů, které rozložil do nějakého znamení.

Jednou se objevil zvláštní optický úkaz. Vozka stanul mezi mnou a plamenem, ale nezastínil ho, protože jsem to strašidelné mihotání viděl pořád. Vyděsilo mě to, avšak vzhledem k tomu, že šlo pouze o chvilkový jev, měl jsem za to, že mě v té tmě oklamaly oči. Po-

tom se nějakou dobu modré plameny neobjevily a my uháněli temnotou dál ze všech stran doprovázeni vytím vlků, kteří jako by kolem nás pořád kroužili.

Nakonec nastala chvíle, kdy se vozka vzdálil dál než dosud a v jeho nepřítomnosti se koně začali třást víc než kdy předtím a taky frkat a říčet strachy. Nevěděl jsem proč, vždyť i vytí vlků zcela umlklo. Jenomže potom se za zubatým hřebenem skalního převisu porostlého borovicemi objevil měsíc plující dosud v černých mračnách a já v jeho světle kolem nás spatřil prstenec dlouhonohých vlků s bílými zuby, plandajícími červenými jazyky a zježenou srstí. V tom děsivém mlčení byli stokrát hrozivější, než když vyli. Cítil jsem se úplně ochromen strachem. Pravou podstatu takových hrůz člověk pochopí, až když je pocítí na vlastní kůži.

Najednou začali vlci zase výt, jako kdyby na ně mělo měsíční světlo nějaký prazvláštní vliv. Koně sebou házeli, couvali a bezmocně kouleli očima, byl na ně žalostný pohled. Ze všech stran je obkličoval živoucí prstenec hrůzy a oni chtěli nechtěli zůstávali uvnitř. Volal jsem na vozku, připadalo mi, že naší jedinou nadějí je pokusit se prolomit to obklíčení, aby k nám měl přístup. Křičel jsem a tloukl do boku vozu v naději, že rámus vlky z té strany odežene a vozka bude mít možnost se k naší dvojkolce dostat. Nevím, jak to dokázal, ale najednou jsem uslyšel jeho pánovitý hlas, a když jsem se podíval po zvuku, stál vozka na cestě. Mával dlouhými pažemi, jako by odstrkoval nějakou neviditelnou překážku, a vlci začali ustupovat. Právě v té chvíli zakryl tvář měsíce těžký mrak a my se znovu ocitli v temnotě.

Když bylo zase vidět, lezl vozka na kozlík a vlci byli pryč. Všechno bylo tak podivné a záhadné, že jsem dostal hrozný strach, bál jsem se promluvit nebo pohnout. Čas se nekonečně vlekl a my uháněli stále dál, tentokrát v naprosté tmě, protože měsíc zakrývaly valící se mraky. Jeli jsme neustále do kopce, občas byl sice rychlý sešup, ale jinak jsme pořád stoupali. Najednou jsem si uvědomil, že vozka zastavuje koně na nádvoří rozlehlého zpusklého hradu, z jehož vysokých temných oken nepronikal jediný světelný paprsek a jehož pobořené cimbuří se zubatě rýsovalo proti obloze.

Kapitola 2

DENÍK JONATHANA HARKERA – pokračování

5. května – Určitě jsem spal, protože kdybych byl vzhůru, musel bych si všimnout, že přijíždíme k tak pozoruhodnému místu. V šeru vypadalo nádvoří značně rozlehle, a protože z něj vedlo několik velkých vyústění, temných a klenutých, zdálo se být možná ještě větší, než opravdu bylo. Zatím jsem je neviděl za denního světla.

Když bryčka zastavila, vozká seskočil a napráhl paže, aby mi pomohl sesednout. Zase jsem si nemohl nevšimnout jeho nesmírné síly. Jeho ruce působily jako ocelové svěráky, které by mě rozdrtily, kdyby na to přišlo. Potom vzal moje zavazadla a položil je na zem vedle mě, stál jsem u velkých starých dveří, pobitých mohutnými železnými hřeby a vsazených do masivního kamene. I v tlumeném světle jsem viděl, že je kámen důkladně tesaný, i když tohle opracování už hodně podlehlo času i povětrnosti. Jak jsem tam tak stál, vozká vyskočil zpátky na kozlík a trhl opratěmi. Koně vyrazili vpřed a bryčka zmizela v temném průjezdu.

Stál jsem mlčky na místě a nevěděl, co mám dělat. Po nějakém zvonku nebo klepátku nebylo nikde ani stopy a chmurnými zdmi či temnými okny by můj hlas nejspíš nepronikl. Připadalo mi, že čekám nekonečně dlouho, a cítil jsem, jak se mě zmocňují pochybnosti a obavy.

Do jakého příšerného dobrodružství jsem se to pustil? Bývá advokátní koncipient obvykle vyslán, aby cizinci objasnil nákup londýnské nemovitosti? Advokátní koncipient? To by se Mině nelíbilo. Vlastně už advokát, přece jsem se těsně před odjezdem z Londýna

dozvěděl, že moje zkouška dopadla dobře a jsem teď plnohodnotným právním zástupcem!

Začal jsem si mnout oči a štipat se, abych zjistil, jestli jsem vzhůru. Všechno mi to připadalo jako děsivá noční můra, a tak jsem čekal, že se najednou probudím a zjistím, že jsem doma, a okny se bude prodírat svítání, jako se mi to občas stávalo po dnech plných práce. Jenže moje tělo na štipací zkoušku zareagovalo a ani zrak mě nešálil. Ovšemže jsem byl vzhůru a uprostřed Karpat. Mohl jsem jediné trpělivě čekat na příchod rána.

Právě když jsem k tomuto závěru dospěl, uslyšel jsem, jak se k velkým dveřím blíží těžké kroky, a skulinami jsem uviděl problemskovat blížící se světlo. Načež se ozvalo řinčení řetězů a skřípot odsunování masivních závor. V dlouho nepoužívaném zámku hlasitě zaskřípal klíč a mohutné dveře se pohnuly.

Stál v nich vysoký starý muž. Až na dlouhý bílý knír byl hladce vyholený, od hlavy k patě v černém bez jediné stopy po nějaké barvnosti. V ruce držel starodávnou stříbrnou svítilnu bez jakýchkoli skel či stínidel, takže se obnažený plamen v průvanu otevřených dveří komíhal a vrhal dlouhé chvějivé stíny. Dvorným gestem pravé ruky mě stařec vybídl ke vstupu a pronesl skvělou angličtinou, byť s cizím přízvukem:

„Budte vítán v mém domě! Vejděte svobodně a z vlastní vůle!“ Nepohnul se mi vstříc a zůstal stát jako socha, jako by tím gestem na uvítanou zkameněl. Jakmile jsem však překročil práh, prudce se pohnul, napřáhl se a sevřel mi ruku takovou silou, až jsem sebou škubl, což nijak nezmírňovala skutečnost, že jeho ruka byla jako led, spíš jako ruka mrtvoly než živého člověka. A znovu promluvil:

„Vítejte v mém domě! Vejděte svobodně. Běžte bez obav a zanechte tu něco ze štěstí, které přinášíte!“ Síla stisku jeho ruky se natolik podobala té, které jsem si všiml u vozky, jehož tvář jsem neviděl, že mě na okamžik napadlo, jestli nejde o jednu a tutéž osobu. Abych se ujistil, otázal jsem se: „Hrabě Drákula?“

Odpověděl s dvornou úklonou: „Ano, já jsem Drákula a vítám vás ve svém domě, pane Harkere. Pojdte dál, noční vzduch je chladný, potřebujete se najíst a odpočinout si.“ Zatímco hovořil, umístil sví-